dama; ka pärrast omma surma weel nemmad siis saaksid head ja õnnistust keikile neile saatma, kelle hinged Jummal nende holeks annud. Ammo olled puhkamas, armas, wagga issa! agga ei sa minna need pühhad õnsad tunnikessed ilmaske ärraunustama, mil Issanda meie Jummala ja Õnnisteggia ees, sinnoga seisime ja sinna palwes meiega Temma pole õhkasid, ja kirja sanna meile luggesid ja kiitsid. Pühha rõõm siis paistis iggakord so silmist, ja issalik armastus olli sinnust nähha, ning se tõsine ja kindel nou, meid õiete juhhatada ja tele meid sata. Jummala au-järje ees weel tahhan sind tännada, mo armas, kallis issake, et sa mind jo lapsest sadik olled õppetanud, omma Lojat, omma Peästjat, omma Õnnisteggiat tundma, uskus Tedda armastama, ja keik omma murret Temma peäle weretama. Jah tõeste, mo armad, selle sinnatse lehhekesse luggejad, Issanda peäle lootma, sedda minna kül ollen keigeennamiste neil koddosel luggemisse tunnil õppinud. Sest mo armsa wannemattele juhtusid mitmed õnnetused, ja mitmed willetsused piddid nemmad ärrakandma. Ja ollid murre ja herdusse kibbedad päwad kä, issa siis wõttis luggemisse tunnil, isse palwe sanna, isseärralisse laulo salmi, ja sekordse murre ehk waewaga õiete ühtesündsawa Piibli sannaga ennast üllestoetada ja kannatusse jouole jätko püda. Ja ka sinna, mo üpris wägga kallis, armas emmake, ja kelle armastus ja heldus saab allati mo meles seisma, — eks ka sinno südda ei saand usso julgust kätte, ja lotust Keigewäggewama peäle, kes se armastus ja heldus isse — kui sa Temma kalli tootusse sannad kuulsid ja so pallumised süddant so sees, taewa pole tõsisid! Õnsad ollete, sest ep olnud teie lotus mitte tühhine. Kitsikusses hüüdsite Issandat appi, sepärrast on Temma